

РЕШЕНИЕ

№ 5477

гр. София, 21.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 15.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2251** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във вр. чл. 284 и сл. ЗИНЗС.

Делото е образувано по искова молба на Б. Н. С., ЕГН [ЕГН], понастоящем в Затвора С., V група, като претендира обезщетение от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ в размер на 20 000 лв. за периода от 17. 09. 2021 г. до 04. 03. 2022 г., поради бездействие да му бъде връчена Заповед № 30 / 17. 09. 2021 г. на ЗОЗТ К. и препятстването му да оспори същата пред съда.

В съдебно заседание, ищецът поддържа иска, по заявените в него съображения. Счита, че причинените му вреди са явни, тъй като липсата на работа е попречило за намаляването на присъдата.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуалния си представител, счита исковата молба за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Поддържа доводите изложени в писмения отговор.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото няма спор, че ищецът Б. Н. С., ЕГН [ЕГН], изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в ЗОЗТ К. за периода от 19. 11. 2019 г. до 06. 12. 2021 г., след което е преведен в Затвора С. за доизтърпяване на наказанието.

Със заповед № 16 / 06. 03. 2020 г. на началника на ЗО „К.“ на Б. С. е възложена работа на длъжност „разносвач на дърва и въглища“.

Със заповед № 213/214 от 16. 10. 2020 г. на началника на ЗО „К.“ Б. С. е назначен на длъжност „строителен работник“ – 1/2 щат.

Със заповед № 30 от 17. 09. 2021 г. на началника на ЗО „К.“ Б. С. е освободен от работа на горепосочената длъжност.

Съобразно заявеното в исковата молба ищецът твърди, че заповед № 30 от 17. 09. 2021 г. на началника на ЗО „К.“ не му е връчена, което му попречило да оспори същата, както и да разбере причините за освобождаването му. Бездействието да му бъде връчена заповедна, му причинило безпокойство от неизвестността, страхова невроза и паника, като по този начин бил дискриминиран и унижен. Освобождаването от работа му попречило да намали срока на присъдата, от зачитане на работни дни. Твърди, че процесната заповед му е връчена едва в Затвора С., по негова молба.

С писмен отговор от 03. 05. 2022 г. ответника прави възражения за неоснователност и недоказаност на иска. Прилага писмени доказателства с молба от 01. 06. 2022 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Искът е допустим, като предявен срещу надлежен ответник, а разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3.

На основание чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС, осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение.

Съгласно ал. 2 на същия член, за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или поразят чувство на страх, незащитеност или малоценност.

С настоящата искова молба се претендира, че на ищеца са причинени вреди, които са уронили човешкото достойнство и са породили чувство на страх от бездействието на служителите на ответника да връчат заповедта за освобождаване от работа, поради което производството е именно по реда на чл. 284 и сл. от ЗИНЗС.

Съдът намира, че в случая не се доказва от страна на ищеца, че ответника не му е връчил заповедта за освобождаване от работа и от това са му причинени посочените в исковата молба вреди.

По делото е представено (стр. 29) копие от заповед № 30 от 17. 09. 2021 г. на началника на ЗО „К.“, на което в графата „уведомен: л.св.“, е положен подпис, но за който Б. С. твърди, че не е негов. Ищецът твърди, че тази заповед му е връчена едва на 04. 03. 2022 г. в Затвора С., по негова молба, като по делото е приложено (стр. 47) и друго копие на същата заповед.

Видимо подписите под тези копия се различават, но предвид факта, че подписа на ищецът е във вид на „драскулка“ едва ли нещо лице би могло да установи с достатъчна степен на достоверност автора на този подпис.

В същото време е безспорно, доколкото и ищецът твърди това в исковата молба, че заповед № 30 от 17. 09. 2021 г. на началника на ЗО „К.“ му е била връчена, макар и по-късно.

По делото е разпитан като свидетел ИСДВР Н. Н., който потвърждава, че е връчил на Б. С. заповед № 30 от 17. 09. 2021 г. на началника на ЗО „К.“ по негова молба и това е станало в Затвора С.. Свидетелят също така сочи, че принципно заповедта за спиране от работа се връчва в мястото където лишения от свобода пребивава, след което се изпраща в съответния затвор за прилагане по досието на лицето.

В тази връзка по делото е представен (стр. 51) от страна ответника опис № 1 от 24. 09. 2021 г., съгласно който от ЗОЗТ „К.“ са изпратени в Затвора С. документи, между които и заповед № 30 от 17. 09. 2021 г. на началника на ЗО „К.“.

При това положение, независимо от твърдението на ищеца, че горепосочената заповед не му е връчена, съдът намира, че са налице доказателства, че най-късно към 24. 09. 2021 г. същата му е била връчена и копие от нея е изпратена за прилагане към досието на лишения от свобода.

От друга страна, твърденията на ищеца, че поради липсата на връчване на тази заповед му е преградено правото да оспори същата пред съда, отново са недоказани.

Принципното положение за оспорване на административни актове, е от тяхното връчване на адресата им. Доколкото ищецът твърди, че заповед № 30 от 17. 09. 2021 г. на началника на ЗО „К.“ му е връчена, макар и по – късно, за него не е била преклудирана възможността да я оспори от датата на връчването му, когато и да е станало това и в рамките на развитото се производство да доказва евентуално, че това е станало именно на 04. 03. 2022 г., както и че положения подпис на първото копие не е негов.

В същото време, нито в ЗИНЗС, нито в ППЗИНЗС е предвидена изрично задължение на администрацията на ГДИН за връчване на заповедите за освобождаване от работа. Видно е че такова задължение има за други заповеди – чл. 64, ал. 2; чл. 66, ал. 2, чл. 67, ал. 2; чл. 179, ал. 2; чл. 198, ал. 2 от ЗИНЗС, но няма такова условие за заповедта за освобождаване от работа.

След като няма нормативно установено изискване за връчване на тази заповед, то и евентуалното бездействие за това от страна на ответника, не представлява противоправно поведение, което да подлежи на установяване.

В тази връзка следва да се отбележи, че видно от № 16 / 06. 03. 2020 г. на началника на ЗО „К.“, с която Б. С. е назначен на работа, същата е на основание чл. 80 от ЗИНЗС – полагането на доброволен неплатен труд. В този смисъл, въпрос на оперативна самостоятелност от страна на органа, който е издал заповедта за назначаване на длъжност, да си отмени заповедта по свое усмотрение без да излага мотиви за това, съобразно съществуващите възможности или не за работа.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявената искова молба е изцяло неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

В същото време, независимо от изхода на спора, не следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение на ответника. В производството по ЗИНЗС не е предвидено изрично заплащане на юрисконсултско възнаграждение, за разлика от това по ЗОДОВ и същите се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 и чл. 143 от АПК, поради което ищецът не дължи на ответника заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ иска на Б. Н. С., ЕГН [ЕГН], понастоящем в Затвора С., V група, с който претендира обезщетение от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ в размер на 20 000 лв. за периода от 17. 09. 2021 г. до 04. 03. 2022 г., поради бездействие да му бъде връчена Заповед № 30 / 17. 09. 2021 г. на ЗОЗТ К. и препятстването му да оспори същата пред съда.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Административен съд София - град, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: